

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3 год. пополудні

Ціна примірника у Львові й на провінції:

40 сот.

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

„ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3.

I. поверх.

Пролетарі всіх народів єднайтеся!

На розказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Розказови сьому повинуємося тільки з konieczности, бо не хочемо позавити наших читачів свого рідного слова.

Побіда Петлюри.

Українське Пресове Бюро доносить з Києва, що війська Петлюри обсадили Миколаїв, Житомир і Бердичів.

„Więcej energii“.

Так пише „Pobudka“ в 48 ч. з 23. XII. 1918, кажучи, що Українці обходяться з інтернованими Поляками „nieładzko“, а Поляки „przesadzają się w uprzejmości“ до інтернованих Українців. „Pobudka“ бачить, що „niebawem wszyscy lwowscy Ukraińcy błagać będą nas (Polaków), byśmy ich łaskawie internować raczyli“.

З такоюж самою підюджуючою думкою говорять про Жидів.

Ми одначе звертаємося ще раз до всіх, яким лежить на серці судьба обох народів — чи справді треба того? Чи справді треба копати щораз глибшу і глибшу пропасть?

Хай сьогодні в Різдвяний вечір подумайте і ті, що є тепер при власті і ті всі, що щиро хочуть добра та справедливості!

Ми зі свого боку скажемо коротко:

Коли для досягнення волі нашому народові треба того, щоби ми всі були інтерновані, коли того треба, щоби ми всі впади жертвою, коли пани з „Pobudki“ думають, що до щастя Польщі когось треба, щоби ми всі впади на жертвнику свободи народів, то кожного дня ми всі, як один муж, готові підложити наші голови, щоби вдоволити не новій, а давній польсько-шляхотській ідеї негу: „A więc więcej energii, a mniej tej szkodliwej, polskiej dobroćliwości“, бо свободу досягнемо лише дорогою боротьби, дорогою мук.

Ми готові!

Вільсон і соціалісти.

Париж, 15. грудня. Сьогодні пополудні прийняв президент Вільсон депутацію, złożену з 25 парламентарних соціалістичних послів. Посол Ренодель прочитав адресу загального робітничого союзу і зєдненої соціалістичної партії, в котрій вказано на згідність поглядів Вільсона і робітників в справі мира і війни. Всі народи — каже адреса — прилучаються до сього погляду і очікують, що скорий мир здійснить проголошені Вільсоном 14 точок, щоби вкінці поважно розпочалася перебудова світа. Адреса кінчиться подякою Вільсону за те, що він приїхав, щоби на конференції заступати свої принципи і щоби своєю присуєністю спричинитись до сього, щоби покінчити страхіття чотиролітньої війни.

На се заявив Вільсон: Війна, яку ми переболіли, виявила беззраве, яке могло здлатись постійною, самовільною, не відчайливою силою. Щоби забезпечити щастє і добробут народів і створити тривкий мир, належить унеможливити віднову сього беззравя. Війну викликали народи, пересякли мілітаризмом. Вороги свободи є зараз ворогами людства. До сього не вистарчить сам принцип. Він мусить бути попертий співзвуччєм народів, яких діяльність мусить бути забезпечена міжнародним союзом. Я переконаний, що сим поглядом будуть руководитись також провідники ваших великих народів і уважаю себе щасливим, що судилось мені співпрацювати з сими мужами, щоби забезпечити тривалий мир

справедливості і правди. Жертви сеї війни мають бути останніми, що в драстичний спосіб пали за своє освободження.

Ренеґати.

I.

Польські часописи подають, що д-р ЕУГЕНІУШ БАРВІНСЬКИЙ директор державного архіву у Львові, іменований членом архівної Ради в міністерстві просвіти і віроспов. в Варшаві. „Wiek nowy“ ч. 5272 з 22. грудня додає до сього таку замітку:

„Ill. Kuryer Krakowski“ podał przy tej sposobności, jakoby dr. E. Barwiński był Rusinem. Wiadomość ta polega chyba na zupełnej niejomości stosunków, gdyż jest we Lwowie powszechnie znanym, iż dr. Eugeniusz Barwiński jest Polakiem i w sferach naukowych oraz szerokich kołach naszego miasta cieszy się opinią takiego „Ill. Kuryer Krakowski“ sprostuje niewiście podaną przez siebie wiadomość, którą dr. Barwińskiemu dotkliw krzywdę wyrządził“.

Виручаючи „Ill. Kuryer Krakowski“, подявмо до відома польських часописів, що д-р Е. Б. є сином бл. о. Івана Б., гр.-кат. пароха в Постолівці і бл. п. Юлії з Олесницьких (погибшої від кулі 19. листопада с. р.). доньки гр.-кат. священника, а рідної сестри бл. п. д-ра Євгена Олесницького, внуком бл. п. о. Григорія Б., гр.-кат. пароха в Шехтинцях, а сягаючи вгору до XVIII. і XVII. століття, потомком гр.-кат. священників о. Филипа і о. Івана. Сам д-р Еугеніуш є гр.-кат. обрядом, а лише своєю сина „переписав“ в 1915 р. на латинство. Іспит зрілості зложив 1891 р. в українській гімназії у Львові, а свої перші наукові праці печатав в „Записках Наук. Товариства ім. Шевченка“.

Не зашкідить тут на еси отсї уступ з тєстаменту бл. п. д-ра Євгена Олесницького, з дати: Відень, 19. Вересня 1917 р.: „Ніяким способом і при ніякій комбінації не може прийти до наслідку ва по мені син моєї сестри д-р Євген Барвінський ані ніхто з його наслідників. По та новляю се тому, бо він, вирікшись своєї віри і народности, стався тим лише погорди до стойним і не заслугоє на ніякі згляди. Зовсім беззглядно також мають поступити з ним мої наслідники при знесенню співвласности реально сти при вул. Зиболікевича 44“.

II.

П. ТЕОФІЛЬ МЕРУНОВИЧ простує в краківським „Głos i Naród“ піднесений нами закид, будьтоби він був ренеґатом. Пише нам у відповідь, що готов перетерпіти усе зі сторони Українців, бо не сподіється від них поблажливого поступування, одначе закиди „ренеґатства“ не може лишити без спростування. Бо хоч признається, що є „gente Ruthenus“, одначе від наймолодших літ почував себе Поляком, та ще хвалиться, що в тім напрямі працював та боровся в денні карстві та взагалі на усіх полях політичного життя. Своїх переконань ніколи не зміняв, отже ренеґатом не є.

Надто додає ще коротку характеристику своїх сфабрикувань, здається на оправданне власної совісті поглядів, що до організації галицьких Українців. На його думку, се фабрика проф. Грушевського, з таким козако-анархістичним напрямом, що представники старої партії мусять виходити аж на компроміси з власною совістю, щоби привикнути до нього, а головні репрезентанти його є тепер диктаторами в усіх українських політичних таборах.

Воєнна ситуація.

Із звідомлення Начальної Команди польських військ на східню Галичину. З дня 23. с. м.: На всіх відтинках перейшов день без особливих змін.

НОВИНКИ.

— Сьогоднішнє число „Вперед“ видаємо в зменшенім обємі. В останній хвилині, коли готова до друку форма (чотири сторони) видана була на машину, через неувагу розсипано її. Супроти того ізза технічної неможливості видаємо отсе на ново зложене число лише на одній стороні, а коли розсипані букви привернуться до порядку, видамо в найближших днях подвійне число. Слідуюче число вийде в середу о звичайним часі.

— Командант Пілсудський у Львові. З урядового комунікату: Дня 21. XII. вечером прибув до Львова Начальник держави. Задержався довше в Перемишлі, де відбув перегляд військ. На станціях витали його жовніри. З особливим одшевлєнням витала його залага, стаціонована в Судовій Вишні. У Львові замешкав командант в готелю Жоржа. Рано відбув перегляд відділів і військ на лінії, причім дійшов до передних станиць. В місті прийняв представників військових і політичних властей. — Секретар нашої партії тов. д-р Фільц вручив командантові Пілсудському останнє число „Вперед“.

— До вчорашніх арештувань. Крім радника Івана Кивелюка і проф. Кирила Студинського, арештувано також д-ра Михайла Волошина.

— В Перемишлі арештувано далі залізничників: підуряд. Білика, конд. Іваницького, мшанина Дацка, якому підчас переслухання розізли голову; в доокочинних селах також переводяться масові арештування.

— „Robotnik“, головний орган польської партії соціалістичної (ППС.) виходить тепер у Варшаві два рази денно.

— Масарик в Празі. Дня 22. с. м. прибув до Праги президент чесько-словацької репуолики Масарик.

— Вілем живе. Заступник Західньо-Української Народньої Рєпуолики у Відні М. Василько на порученнє державного секретаря д-ра Панейка простує подану через польські і віденські газети відомість, будьтоби військовий український суд засудив на смерть Вілема і що його вже розстріляно. Се не є правдою. Натомість правдою є, що Вілема і його товариша Редмонда інтернували військові українські власті в цілі поворнення підозрілих документів і запитали про них французьке посольство в Яссах, чи Вілем і Редмон є дійсно французькими офіцерами. Коли надійде потверджуюча відповідь, то не буде ніякої перешкоди до дальшої подорожі сих панів до Ясс. В противнім случаю будуть обавони відповідати перед судом, як підозрілі о шпонажу.

— Українці організуються. „Мусіли би ми мати 200 тисяч війська, щоби відібрати східню Галичину від Українців, — так пишуть львівські польські газети. Українці засіяли цілу східню Галичину бранковими комісіями, а кожне місто є збірним табором військ. Військо має досить оружя, вправи відбуваються дуже правильно під управою стало напливаючих офіцерів“.

— Чехи узброюють Лемків? Краківські часописи доноять з Нового Санча, що чеські війська заняли цілий Спіж, а зближвшись до частини Галичини, заселеної Лемками, доставили їм значну кількість оружя і муніції.

— Жирандов в руках большевиків. Мсто Жирандов недалеко Варшави, центр текстильного промислу, знаходиться в руках большевиків.

— Президент Морачевський і ген. Галлер. „Курер Польскі“ з 23. XII. доносить, що през. міністрів Морачевський в розмові з репортером згаданої часописі, на запитаннє, що чувати зі справою приїзду військ ген. Галлера, відповів: — „Не знаємо, чи хотя один польський жовнір виїхав з Франції“...